

[Skræppenborg-Nielsen.]

Hvis og når en fremtidig lempelse af finanspolitikken viser sig nødvendig, da vil jeg gerne her sige, at i en sådan situation vil socialistisk folkeparti ikke stå fremmed over for tanken om at hjælpe f. eks. vanskeligt stillede industrier med garantier eller kreditter eller med lave renter og fornuftige afskrivningsvilkår, vel at mærke på en sådan måde, at det offentlige erhverver sig en vis indflydelse på de hjælpne virksomheder. Og under henvisning til det sidst sagte: såfremt en forbrugsstimulans i øvrigt skulle vise sig påkrævet for at gavne det økonomiske klima, ja, så deler vi så afgjort ikke de borgerlige partiers tyrkertro på en udvidelse af det såkaldte frie forbrugsvalg, der jo bliver aktuel ved en mulig nedsættelse af skatterne, en nedsættelse, som det konservative folkeparti næsten daglig efterlyser. En udvidelse af det frie forbrugsvalg vil nemlig alt for ofte resultere i et forbrug, der hverken samfundsøkonomisk eller socialpolitisk set er det allerbedste; og den helt vanvittige reklame, vi længe har oplevet her i landet — en reklame, som skatteyderne er med til at betale, fordi udgifterne til reklame delvis kan trækkes fra på selvangivelsen — har naturligvis sin store skyld i dette skæve forbrugsvalg.

Såfremt en lempelse af finanspolitikken bør finde sted — og det kan jo kun den nærmeste fremtid vise — må den efter vor opfattelse finde sted ved en udvidelse af de offentlige goder, goder, der tilfalder alle landets borgere uanset indkomst, og således at også de dårligst stillede i samfundet får gavn heraf.

Det foreliggende finanslovsforslag opererer med godt 1 milliard kr. alene på anlægsbudgettet; jeg skal senere sige lidt mere herom. Men ikke mindst de sidste dages overskrifter i pressen om, at sindssyge børn må vente i årevis på hospitalsindlæggelse, fordi der ikke er plads, vidner om, hvis noget gør det, at staten må have flere penge til rådighed, ikke alene når talen er om sygdomsbekæmpelse, men også på mange andre områder; og selv om staten naturligvis bør spare, hvor der er muligheder derfor, så bør det i hvert fald ikke være her, tværtimod.

Forhåbentlig har jeg med det allerede sagte gjort det klart, at vi alle bør bestræbe os på at føre en politik, der giver muligheder

for en fortsat nedgang i renteniveauet, vel vidende, at en sådan politik, som den højtærede finansminister også er inde på i fremsættelsestalen, kan medføre en begrænsning af den interesse, udlandet hidtil har haft i at yde lån til Danmark, og modsat: af danskernes interesse i at rejse udenlandske lån.

At statens udgifter og tilsvarende indtægter fortsat er voksende, vidner budgetforslaget i sig selv om. Ca. 12 milliarder kroner er jo også efter danske forhold et meget stort beløb. Men måske har man nu lært af udviklingen, at det at slutte et politisk forlig med en fast beløbsramme — sidst på 8.540 mill. kr. — næppe er tilrådeligt, alene af den grund, at en fast beløbsramme for forretningen Danmark vanskeligt kan overholdes i praksis. Det viste sig jo også med al ønskelig tydelighed, den ene gang man forsøgte herpå.

Et budget, der balancerer med ikke mindre end 12 milliarder kr., er naturligvis og kan naturligvis være udtryk for mange ting, så mange ting, at man slet ikke kan komme ind derpå inden for en rimelig tid. At staten bl. a. på anlægsbudgettet anvender et meget stort beløb til nye investeringer af forskellig art, er efter vor opfattelse kun godt og rigtigt, når vi her ser bort fra militæruddgifterne; men spørgsmålet er så bare, om det er nok. Det, staten investerer alt i alt, vil vel næppe nogen sinde være nok, hvis staten ellers har til hensigt at følge udviklingen, hvad staten altid bør gøre, for det er nemlig det billigste i det lange løb. For at indhente noget af det, der i tidens løb har været rædsomt forsømt — den højtærede finansminister er jo selv inde på det samme, når han i fremsættelsen taler om hårdt tiltrængte udvidelser og moderniseringer; jeg tænker her først og fremmest på sygdomsbekæmpelsen, på nye statshospitaler og på forbedring af de gamle; jeg tænker her på hele uddannelsessektoren; jeg tænker på bygningen af eller tilskud til nye plejehjem, forsorgen for evnesvage og mange andre ting — er det virkelig et meget stort spørgsmål, om ikke staten allerede nu burde sætte farten bare et par takker op for at indhente noget af det forsømte lidt hurtigere end forudsat i budgettet; det haster nemlig adskillige steder med at indhente det forsømte.

Fra de borgerlige partiers side giver man